

כמה דקות אחרי שצולמה תמונה זו של השגריר ליד הטלפון — צילצל טלפון זה והוא שמע את הבשורה האיזומה: בנו ראובן נפל קורבן לתאונה

התקנת אבזורים בבת ושכירת בת-לוויה לחולה — כל זאת מבלי שטובה תבין איזה גורל אכזר צפוי לה. הוא היה נחוש בדעתו להעניק לה את מירב הכבוד והיחס הריגשי, דבר שיש בו כדי לעורר הערצה לאיש רגיש זה. הוא לא סיפר לה כמה היא לוקה, ותיירץ את הבריאות והתרופות כטיפול בכאבי-ראש שתקפו אותה ובהיחל-שות זיכרונה.

השלב הבא היה לשתף בטרגדיה את (המשך בעמוד 42)

של משה ששון — סיפור שהיו לו שותפים רק הקרובים לו ביותר. הוא שב לביתו שברובע מועדי בקאהיר, המשיך לתפקד כנציג הישראלי הכביר בצומת רגיש זה, והתמודד לברו עם הטרגדיה שאליה נקלע.

הוא קנה ספר המתאר, באנגלית, את הידרדרות החולה והטובל ממחלה נוראה, זו על כל שלביה. הספר הכיל עצות כיצד לנהוג עם החולה בכל שלב ושלב, עצות מעשיות עד כדי כעתה. ששון מילא אחר ההנחיות, שכללו

„לטובה אין סרטן — יש לה אלצהיימר“ ששון, שמעולם לא נתקל קודם-לכן בשמה של מחלה זו ביקש הסברים וקיבל בו במקום תיאור מציאותי ביותר, ושחור-משחור של הצפוי לו. „לא גילו עדיין דרך לעצור את המחלה“, סיים הפרופסור את דבריו. ששון עיכל את אשר שמע, שב לשולחן כשחיוך על פניו והמשיך לאכול. לאשתו לא סיפר מאומה. מכאן ואילך מתחיל סיפור-הגבורה

השגריר ששון

משה וטובה ששון (1983)
הלוואי והיה לה סרטן!

יש היה בארץ עוץ, איוב שמו, והיה האיש ההוא תם וישר וירא-אלוהים וסר מרע. ויוולדו לו שיבעה בנים ושלוש בנות. והיה מיקנהו שיבעת אלפי צאן, ושלושת אלפי גמלים, וחמש מאות צמר בקר, וחמש מאות אתונות, ועבודה רבה מאוד. והיה האיש ההוא גדול מכל בני-קרם... כך מתחילה מגילת הייסורים של איוב, שהפך לשפן-נסיגנות בידי אלוהים והשטן ככבודם ובעצמם.

כשביקרתי ביום השלישי שעבר בקאהיר בכיתו של שגריר ישראל במצריים, משה ששון, גיליתי ספר-תנ"ך גדול, שהיה פתוח ב„איוב“. השיחה גלשה מייד להקבלה שבין ששון, הנושא בצורה המעוררת-הערצה את אשר ארע לו בשנים האחרונות, ובין הגיבור התנ"כי, שנשא גורלו בהכנעה, עד שהחל מקלל. כמי שבקאהר כמה שעבר עליו, בעיקבות מחלת אשתו, העזתי להיות אופטימית ולהינבא בקול רם שאת מיסיו לסבל

השגריר חיך במסיבה. כמה דקות לפני כן מסר לו הפרופסור: אשתו חלתה במחלה חשוכת-מרפא. דפנה ברק מתארת את סיפור איוב

האנושי כבר שילם ומכאן ואילך, בוראי, ידע שמחות. השעה היתה 10 בלילה. נפרדתי מהשגריר באווירה אופטימית. למחרת עמדו בתו אורנה ומישפחה לבקרו בקאהיר ששון ציפה לנכדיו בכיליון עיניים והכין תוכניות.

כעבור שעה וחצי טילפן אליי וסיפר לי באורח מבולבל: „בזמן ששוחחנו והיינו כל-כך אופטימיים אירעה לבן שלי תאונת-דרכים! מצבו אנוש...“ באותה העת היה ראובן (רובי) ששון כבר מת מבחינה מוחית.

משה ששון, דיפלומט ותיק שייצג את ישראל בתורכיה ובאיטליה, הגיע לקאהיר לפני יותר משש שנים. הוא היה שגריר השני של ישראל שם, אחרי תקופת-כהונה קצרה של אליהו בן-אלישר — תקופה שלווה בקשיי-עיסוק הרדיים.

ששון, איש עדין ורגיש, היה בדי ברזי החברה המצרית והצלחה להוריד את הטונים הגבוהים שבחסים שבין